

EBRIS | Kelly Oram
We know
books

MESAJ *pentru* ELLA

Traducere din limba engleză
de Oana Badea

forteen | 2020

Problema cu basmele este că majoritatea încep cu o tragedie. Înțeleg de ce. Nimănui nu-i place o eroină crescută în puf. Un personaj bine construit trebuie să depășească obstacole – să aibă parte de experiențe care îi dau profunzime, care îl fac să pară vulnerabil, credibil și plăcut. Personajele puternice au nevoie de greutate care să le întărească. Ideea este de înțeles, dar tot e neplăcut dacă tu ești eroina.

Viața mea nu fusese niciodată de basm. Nu mi s-au îndeplinit dorințe magice, dar nici nu am avut parte de vreo tragedie. Tata a avut o aventură și ne-a părăsit pe mine și pe mama când aveam opt ani, dar în afară de asta, mi-a mers destul de bine.

Sunt destul de frumușică – am părul negru, lung și mătășos, iar pielea netedă, auriu-cafenie, datorită moștenirii mele chiliene, din partea mamei. Ochii sunt ai tatei, mari, de un albastru deschis. Sunt și destul de isteată – am aproape numai note de zece, fără să fi trebuit vreodată să învăț prea mult. Sunt destul de populară – nu chiar regina balului, dar nici nu rămân singură, fără prieteni sau un băiat care să mă scoată în oraș vineri seara.

Oi fi crescut eu fără tată, dar mama mi-a fost cea mai bună prietenă și asta mi-a fost de ajuns. Dar, într-o zi de noiembrie, mama s-a hotărât să îmi facă o surpriză: un weekend prelungit la schi, în Vermont, drept cadou de ziua mea, iar acolo mi-am primit prima doză adevărată de tragedie, de genul celor care construiesc personaje puternice.

— Am rezervat pachetul complet de spa, așa că putem să ne dezghețăm în jacuzzi și să mergem la masaj după ce obosim de la atâta schiat, mi-a mărturisit mama pe când plecam din Boston pentru patru zile.

— Uau, mamă! Nu că n-aș fi recunoscătoare, dar chiar ne permitem?

Mama a râs de mine. Adoram sunetul râsetului ei. Era un sunet simplu, cristalin, care mă făcea să simt că aș putea pluti pe el spre depărtări. Mama râdea mereu. Era cea mai exuberantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Pentru ea, viața pur și simplu nu putea să fie

mai frumoasă de-atât.

— Tu auzi ce spui, Ella? Să știi că faci optsprezece ani, nu patruzeci.

— Adică vârsta pe care o împlinești tu luna viitoare? am zâmbit eu parșiv.

— *Cállate!*¹ E secretul nostru. Dacă întreabă cineva, fac treizeci și nouă de ani, pentru tot restul vieții.

— Da, sigur. Ia stai... alea sunt cumva... *riduri*?

— Ellamara Valentina Rodriguez! a spus mama revoltată. Sunt *linii de zâmbet* și sunt extrem de mândră de ele.

S-a uitat la mine, iar la coada ochilor ei senini s-au format niște *linii de zâmbet*.

— Avându-te pe tine ca fiică, a trebuit să muncesc din greu să obțin astea, în loc de fire de păr alb.

Pufnind pe nas, mi-am luat telefonul, care piuia încontinuu, semn că primeam mesaje.

— Să te porți frumos cu mama ta, altfel te fac de râs în fața tuturor băieților drăguți pe care îi întâlnim weekendul ăsta.

Aveam pregătită o replică ingenioasă, dar am uitat-o când am văzut mesajul de pe telefon.

Cinder458: Se apropie bloganiversarea ta, nu-i așa?

Cinder458, sau doar Cinder pentru mine, este cel mai bun prieten al meu din întreaga lume, în afară de mama, deși nu ne-am întâlnit niciodată. Nici măcar nu am vorbit cu el la telefon. Ne trimitem e-mailuri încontinuu, de când a dat din întâmplare peste blogul meu, *Cuvintele înțelepte ale Ellamarei*, acum vreo doi ani.

Blogul meu se ocupă cu recenzii de cărți și filme. L-am creat când aveam cincisprezece ani, iar acum se apropia, într-adevăr, cea de-a treia sa aniversare.

Am ales numele Ellamara în onoarea personajului meu preferat din seria mea favorită de cărți, *The Cinder Chronicles*. Este o serie de cărți de proză fantastică, scrisă în anii șaptezeci, care a devenit una dintre cele mai prețuite povești din literatura modernă. În sfârșit, cei de la

¹ „Taci din gură!” (în sp. în original) (n. red.).

Hollywood fac un film după primul volum, *The Druid Prince*.

Ellamara este și numele meu. Mama a citit cărțile când era mică și i-au plăcut atât de mult, încât mi-a pus numele după cel al misterioasei preotese druide. Eram mândră de numele meu și de mama, pentru că i-a plăcut mai mult Ellamara decât prințesa războinică Ratana, care era preferata tuturor. Ellamara era un personaj mult mai bun.

Cinder este, evident, fan al acestei serii. Numele Ellamara și postarea mea despre motivele pentru care ea era cel mai subapreciat personaj din carte l-au atras pe Cinder la blogul meu. Și lui îi place seria la fel de mult cât îmi place mie, așa că l-am simpatizat instantaneu – chiar dacă îmi scria ca să susțină că prințesa Ratana se potrivea mai bine cu prințul Cinder. De atunci înainte, mi-a contrazis majoritatea recenziilor.

EllaAdevărataEroină: Prietenii tăi de la Hollywood știu că folosești cuvinte ca „bloganiversare”?

Cinder458: Bineînțeles că nu. Am nevoie de adresa ta. Ți-am cumpărat un cadou de bloganiversare.

Cinder mi-a cumpărat un cadou?

Inima mi-a luat-o razna.

Nu că așa fi fost îndrăgostită de cel mai bun prieten al meu de pe internet sau ceva de genul ăsta. Ar fi complet ridicol. Băiatul era înfumurat și încăpățânat și mă contrazicea întruna, doar ca să mă enerveze. Ca să nu mai zic că avea și o groază de bani, ieșea în oraș cu fotomodele – ceea ce însemna că arată bine – și era un tocilar sub acoperire.

Bogat, atrăgător, sigur de sine, cu simțul umorului, iubitor de cărți. Clar nu era genul meu. Nu, nu. Deloc.

Bine, de fapt, ca să fiu sinceră, *din oficiu* nu era genul meu, pentru că el locuia în California, iar eu în Massachusetts. Mă rog.

Cinder458: Alo? Ella?? Adresa??

EllaAdevărataEroină: Nu-mi dau adresa tuturor ciudaților obsedați de pe internet.

Cinder458: Deci nu vrei prima ediție cartonată, cu autograf, a volumului *The Druid Prince*. Ce păcat. L-am rugat pe LP Morgan, când ne-am întâlnit

la FantasyCon, săptămâna trecută, să scrie o dedicație pentru Ellamara, așa că nu pot să încerc să impresionez altă fată cu ea.

Nu mi-am dat seama că țipam de fericire decât atunci când mașina a virat brusc.

— *Por el amor de todo lo sagrado, Ellamara!*¹ Nu-ți mai speria așa biata mamă. Suntem în mijlocul unui viscol. Drumurile sunt destul de periculoase și fără urletele tale de femeie isterică.

— Scuze, mamă. Dar mi-a spus Cinder că...

— *Híjole muñeca*², iar băiatul ăla?

Am recunoscut în glasul ei lehamitea care îmi era atât de familiară. Urma să primesc una dintre predicile ei preferate.

— Îți dai seama că e un străin, nu?

Am scuturat din cap.

— Ba nu e. Îl cunosc mai bine decât pe oricine altcineva.

— Dar nu l-ai cunoscut niciodată personal. Din câte știi tu, tot ce spune el poate fi o minciună.

Trebuie să recunosc că îmi pusesem și eu astfel de întrebări, pentru că viața lui Cinder părea să semene cu a unui star rock, dar acum îl cunoșteam de suficient timp ca să știu că nu e un mincinos.

— Chiar nu cred, mamă. Poate că mai înflorește și el lucrurile, dar cine nu o face? Și ce mai contează? E doar un prieten de pe net. Locuiește în California.

— Exact. Atunci de ce îți irosești atâta timp cu el?

— Pentru că îmi place. Pot să discut cu el. E cel mai bun prieten al meu.

Mama a oftat din nou, dar mi-a zâmbit și de astă dată mi-a vorbit cu mai multă blândețe:

— Mă tem că o să te îndrăgostești de el, *muñeca*, și atunci ce o să faci?

Era o întrebare bună. Tocmai de aceea, Cinder nu era genul meu.

Nu era genul meu.

NU ERA GENUL MEU.

¹ „Pe toți sfinții!” (în sp. în original) (n. red.).

² „Păpușica mea” (în sp. în original) (n. red.).

Cinder458: Adresă. Substantiv. Locul unde poate fi găsită sau contactată o anumită organizație sau persoană. (Sau unde îi pot fi trimise cadourile uluitoare.)

EllaAdevărataEroină: Cine ți-a spus, mașina ta?

Cinder conduce un Ferrari 458. Mi-a spus asta cândva, când l-am întrebat ce înseamnă cifrele din numele lui de utilizator. Am căutat mașina pe net. Costă mai mult decât câștigă mama în cinci ani. Îmi place să îl tachinez că-și ia lucruri luxoase. Și da, mașina chiar vorbește cu el.

Cinder458: Nu sunt la volan, așa că telefonul mi-a spus-o. Adresa, femeie. Acum! Altfel nu-ți spun cine a semnat contractul să îl joace pe Cinder în film.

Aproape că am chiuuit din nou. Filmul primise undă verde, dar distribuția încă nu fusese anunțată. Tatăl lui Cinder e un mare mahăr în industria filmului, așa că Cinder află întotdeauna lucrurile cu mult înaintea altora.

Ella Adevărata Eroină: Vorbești serios? Spune-mi! Mor de curiozitate!!!

N-am apucat să aflu care actor urma să immortalizeze unul dintre cele mai iubite personaje din toate timpurile, pentru că un camion care transporta cherestea a alunecat pe gheața de pe asfalt și a derapat peste două benzi, intrând direct în mine și mama. Eu mă uitam în jos, la telefon, așa că nici n-am văzut ce se întâmplă. Îmi amintesc doar că am auzit-o pe mama țipând și m-am izbit cu putere de speteza scaunului când mi-a explodat airbagul în față. A urmat un moment de durere atât de intensă, încât efectiv mi-a tăiat respirația, iar apoi n-a mai fost nimic.

Mi-am recăpătat cunoștința trei săptămâni mai târziu, într-un centru pentru arși din Boston, când m-au trezit medicii dintr-o comă indusă. Aveam arsuri de gradul doi și trei pe șaptezeci la sută din suprafața corpului.

Mama era moartă.

Nu îmi aduc aminte prea multe despre accident, dar frica pe care am simțit-o în ziua aceea mi-e perfect limpede în memorie chiar și azi. Mereu am coșmaruri. Sunt întotdeauna la fel: câteva imagini vagi și un amalgam de sunete haotice, dar sunt paralizată de o groază atât de mare, încât nu pot să respir decât abia după ce mă trezesc țipând. Spaima în sine este subiectul principal al visului.

Dacă soarele nu mi-ar fi strălucit atât de grosolan în față și dacă nu m-ar fi durut corpul de la zborul de cinci ore și jumătate din Boston până aici, aș fi crezut că mă aflu din nou în vis. Atât de îngrozită eram, stând pe aleea din fața garajului și uitându-mă la ceea ce avea să fie noua mea casă.

Până acum, nu văzusem decât peisajele dintre aeroport și casa tatălui meu, care se afla undeva sus, pe unul dintre drumurile șerpuite care străbăteau dealurile din Los Angeles. Era suficient ca să-mi dau seama că LA nu semăna deloc cu Boston – în ciuda traficului de pe autostradă, care parcă voia să-mi arate contrariul.

Aș vrea eu să fi fost speriată doar de schimbarea peisajului. Petrecusem opt săptămâni la terapie intensivă, iar apoi încă șase luni într-un centru de recuperare. În total, opt luni de spitalizare, iar acum eram externată în grija omului care dispăruse din viața mea în urmă cu zece ani – în grija lui și a femeii pentru care mă părăsise, precum și a celor două fiice cu care mă înlocuise.

— Ar trebui să te avertizez că Jennifer a pregătit, probabil, un fel de surpriză de bun venit.

— Doar nu o petrecere, am spus eu, cu respirația întretăiată.

Groaza devenise atât de intensă, încât mai avea puțin și mă omora cu zile. Nu mi-aș fi imaginat că aș putea supraviețui unui iad din care cei mai mulți nu scapă, doar ca să fiu omorâtă în prima mea zi în afara spitalului de niște străini care voiau să îmi ureze bun venit acasă.

— Nu, desigur că nu, m-a asigurat tatăl meu. Nimic de genul ăsta.

Noua ta echipă de recuperare a trecut pe aici săptămâna trecută și a pregătit întreaga familie. Jennifer știe că ar putea fi copleșitor să cunoști multă lume din prima. Sunt sigur că vor fi doar ea și fetele, dar o să te aștepte o cină delicioasă și niște cadouri de bun venit, poate chiar și niște decorațiuni. E foarte entuziasmată să te cunoască.

N-aș fi putut să spun același lucru.

Văzând că nu reacționez, tata s-a uitat la mine cu aceeași privire neajutorată pe care mi-o arunca de când mă trezisem din comă și îl găsisem lângă patul meu de spital. Era o privire care însuma șaptezeci la sută milă, douăzeci la sută frică și zece la sută stinghereală. Ca și cum habar n-avea ce să-mi spună sau cum să se poarte cu mine – probabil pentru că nu mă mai văzuse și nu mai vorbise cu mine de când aveam opt ani.

Și-a dres glasul și a spus:

— Ești pregătită, puștoaico?

N-aveam cum să fiu vreodată pregătită.

— Te rog să nu-mi spui așa, am șoptit eu, de-abia reușind să rostesc cuvintele, din cauza nodului care mi se pusese deodată în gât.

El a oftat prelung și a încercat să zâmbească.

— Ești prea mare să-ți mai spun așa?

— Ceva de genul ăsta.

De fapt, uram porecla aceea pentru că îmi aducea aminte de mama. Ea îmi spunea mereu *muñeca* ei mică, adică „păpușică“. Când aveam șase ani, tata începuse să îmi spună „puștoaico“. Zicea că am nevoie și de un nume de alint american, dar eu cred că a făcut-o pentru că era gelos pe relația pe care o aveam cu mama, chiar și pe vremea aceea.

— Scuze, a spus tata.

— Nu-i nimic.

Am deschis portiera, înainte să ne sufoce de tot atmosfera ciudată care se instalase între noi. Tata a venit pe partea cealaltă a mașinii, ca să mă ajute să cobor, dar l-am respins.

— Trebuie să o fac singură.

— Corect, scuze. Uite aici.

Pe când eu îmi scoteam picioarele din mașină, tata mi-a înmânat un baston și a așteptat să mă ridic singură.

Am făcut eforturi mari și nu a fost deloc o priveliște plăcută, dar, în cele din urmă, am reușit să merg din nou pe picioarele mele. Eram mândră de asta. La început, doctorii nu crezuseră că va fi posibil, dar eu am insistat, în ciuda durerii, și mi-am recâștigat o mare parte din libertatea de mișcare. Și-așa mă îngrozeau cicatricile cu care mă alesesem. Nu voiam să mai fiu și țintuită într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții.

M-am bucurat să merg încet spre casă. Aveam timp să mă pregătesc pentru ce mă aștepta înăuntru.

Tata a făcut un semn din mână către casa din fața noastră.

— Știu că nu pare mare lucru când o vezi așa, dar e mai mare decât pare și te-asigur că priveliștea din grădina din spate e de-a dreptul impresionantă.

„Nu pare mare lucru“? Ce părere credea că am despre casa de două etaje din fața mea, în stil postmodernist, care sigur valora milioane de dolari? Văzuse deja micul apartament cu două camere în care locuiam eu și mama în Boston, că doar el strânsese tot ce era acolo după înmormântarea mamei.

Nu știam ce să spun, așa că am ridicat din umeri.

— Ți-am aranjat camera la parter, ca să nu fii nevoită să folosești scările decât când vrei să ajungi în camera de zi. Nu trebuie să cobori decât câteva trepte până la ea. Ai și propria ta baie. Am transformat-o, ca să fie accesibilă și pentru persoanele cu dizabilități. Ar trebui să fie totul pregătit, dar dacă nu te poți descurca aici, Jennifer și cu mine am discutat deja să găsim o casă nouă, poate în vale, în Bel-Air, unde există și case tip *ranch*.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept, străduindu-mă să nu mă uit urât sau să spun ceva grosolan. Vorbea de parcă urma să locuiesc acolo pentru totdeauna, dar eu aveam de gând să îmi iau tălpășița de îndată ce mi se dădea voie.

Avusesem un moment de slăbiciune, în timpul unei perioade mai întunecate din recuperarea mea, și încercasem să-mi iau viața. La momentul respectiv, mă aflam în spital de trei luni și nu întrezăream niciun sfârșit al chinului prin care treceam. Abia mă puteam mișca, tocmai trecusem prin cea de-a șaptesprezecea operație, mi se spusese că

nu voi mai merge niciodată, îmi era dor de mama și aveam atâtea dureri fizice, încât voiam ca totul să se termine odată.

Nimeni nu mă învinovăța pentru ce făcusem, dar acum nimeni nu mai credea că nu sunt o amenințare pentru mine însămi. Avusesem de gând să stau în Boston, să termin online anul pe care-l ratasem, iar apoi să merg la Universitatea din Boston când aveam să mă simt pregătită. Aveam optsprezece ani și strânsesem deja banii necesari, dar când tata și-a dat seama ce intenții am, m-a declarat inaptă din punct de vedere legal și m-a obligat să vin cu el în California.

Nu îmi era ușor să mă port civilizată cu el.

— Sunt sigură că totul o să fie bine în casă, am mormăit eu. Putem să terminăm odată cu toate astea, ca să mă duc la culcare? Sunt obosită și mă dor toate alea după ce am călătorit toată ziua.

Când am văzut dezamăgirea din ochii lui, m-am simțit prost că i-am tăiat-o scurt. Cred că spera să mă impresioneze, dar nu înțelegea că eu nu avusesem niciodată mulți bani și nici nevoie de așa ceva. Eram mulțumită cu stilul de viață modest pe care îl aveam împreună cu mama. Nici măcar nu folosisem cecurile pe care mi le trimitea în fiecare lună. Mama le depunea într-un cont bancar, de ani de zile. Aveam suficienți bani acolo să-mi plătesc facultatea – un alt motiv pentru care m-aș fi descurcat bine și pe cont propriu.

— Desigur, draga mea... a dat el să zică, dar s-a întrerupt cu o tresărire. Scuze. Presupun că nici ăsta nu e pe lista de nume de alint aprobate, nu-i așa?

— Ce-ar fi să rămânem la Ella? am spus eu cu o grimasă.

Înăuntru, casa era la fel de imaculată precum centrul pentru arși. Probabil că aveau alarme care se declanșau dacă ateriza pe undeva vreun fir de praf. Echipa mea de recuperare avea să fie încântată. Locuința era elegantă, iar mobila părea foarte incomodă. În niciun caz nu puteam să mă simt aici ca acasă.

Noua doamnă Coleman se afla într-o bucătărie enormă, așezând un platou argintiu cu fructe și sosuri pe un dulap cu blat din granit atunci când am apărut noi de după colț. Cred că se poate ca tava să fi fost din argint veritabil. Când a dat cu ochii de noi, pe chip i-a înflorit cel mai mare și mai senin zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Ellamara! Bine ai venit la noi acasă, iubito!

Cred că Jennifer era cea mai frumoasă femeie din Los Angeles. Avea părul galben ca soarele, ochii albaștri ca cerul și gene care se întindeau până la lună. Avea picioare lungi, o talie de viespe și sânii uriași îi erau perfect rotunzi și nu îi stăteau deloc lăsați. „Bombă sexy“ erau singurele cuvinte care îmi treceau prin cap.

Nu știu de ce m-a surprins atât frumusețea ei. Știam că e fotomodel de profesie – apărea în reviste și reclame, nu la prezentări de modă. Juca în reclame la șampon și cremă de piele, așa că ea chiar părea sănătoasă, nu ca fotomodelele alea slabe ca o scândură.

Judecând după dimensiunea casei, Jennifer făcea bani frumoși, pentru că, deși tata era un avocat de succes, avocații din America nu aveau salarii scandalos de mari. Când locuia cu noi, aveam o casă frumușică la periferie, dar nu aveam un Mercedes și nici nu locuiam într-o vilă, în vârful unui deal, cu poartă proprie.

Jennifer a venit spre mine și m-a îmbrățișat cu grijă, sărutând aerul din jurul obrazilor mei.

— Suntem foarte încântați că ești, în sfârșit, aici cu noi. Rich ne spune atâtea lucruri despre tine, de atâta timp, încât simt că deja faci parte din familie. Cred că ești ușurată să te afli din nou într-o casă adevărată.

De fapt, părăsirea centrului de recuperare a fost unul dintre cele mai înfricoșătoare lucruri pe care le-am făcut vreodată, iar faptul că mă aflam acum în casa lor era exact opusul ușurării. Dar bineînțeles că nu am spus asta. Am încercat să găsesc ceva sincer și nu foarte insultător de spus.

— E o ușurare să nu mai fiu în avion.

Zâmbetul lui Jennifer a devenit compătimitor.

— Pun pariu că ești tare obosită, săraca de tine.

Mi-am înghițit iritarea și am schițat cu greu un zâmbet. Uram mila oamenilor la fel de mult cum uram privirile lor, dacă nu chiar mai mult. Până să îmi dau eu seama ce ar trebui să spun, noile mele surori vitrege au dat buzna pe ușă.

— Fetelor, ați întârziat.

Jennifer părea supărată, dar avea iar zâmbetul acela mare și fals întipărit pe față.

— Ia uitați cine a venit acasă!

Cele două surori s-au lovit una de alta, oprindu-se brusc. Erau gemene. Nu identice – cel puțin nu păreau –, dar semănau atât de tare încât, dacă nu ar fi avut tunsori diferite, pun pariu că le-aș fi încurcat. Știam din pozele pe care mi le arătase tata că Juliette era cea cu bucle lungi, blonde, care se revărsau în valuri mătăsoase pe spate, iar Anastasia avea un bob șic și ascuțit, care i se oprea la bărbie. Era atât de bine aranjat, încât fata părea scoasă dintr-o revistă de coafuri.

Amândouă erau la fel de frumoase ca mama lor – același păr blond, aceiași ochi albaștri și aceleași siluete perfecte. Și erau atât de înalte! Eu am un metru șaiszeci și șapte, iar ele se uitau de sus la mine. Desigur, purtau amândouă tocure, care le dădeau un avantaj de cel puțin zece centimetri, dar pun pariu că oricum aveau un metru șaptezeci și șapte, fără pantofi. Eram cu peste un an mai mare decât ele, dar păreau lejer să aibă douăzeci și unu de ani.

Fără să se deranjeze să mă salute, Anastasia și-a dus mâna la piept.

— Doamne, cât mă bucur că nu ai fața făcută zob!

Juliette a aprobat din cap, cu ochii holbați.

— Exact. Ne-am uitat pe net la victime din incendii și toate aveau cicatrici hidoase pe față. Erau super-scârboase.

Tata și Jennifer au râs în același timp, jenați, și s-au apropiat de gemene.

— Fetelor, le-a dojenit Jennifer cu blândețe. Nu e frumos să vorbim despre diformitățile celorlalți.

Am tresărit la auzul acestui cuvânt. Asta gândea ea despre mine? Că sunt *diformă*? Poate că fața mea avusese noroc, dar umărul drept, partea dreaptă a corpului și totul de la brâu în jos era acoperit cu niște cicatrici groase, rozalii, ieșite în afară, care contrastau cu pielea mea bronzată.

Tata le-a tras pe fete către el, luându-le pe după umeri. Pe tocure, erau aproape la fel de înalte ca el, care avea un metru optzeci și cinci. Nu mi-l aminteam ca fiind un bărbat extraordinar de chipeș, dar acum, lângă familia lui perfectă, ca scoasă dintr-o revistă, părea chiar arătos. Încă avea părul des, castaniu, și, bineînțeles, ochii mei albaștri.

— Iubito, astea sunt fiicele mele, Anastasia și Juliette. Fetelor, ea e noua voastră soră vitregă, Ellamara.